

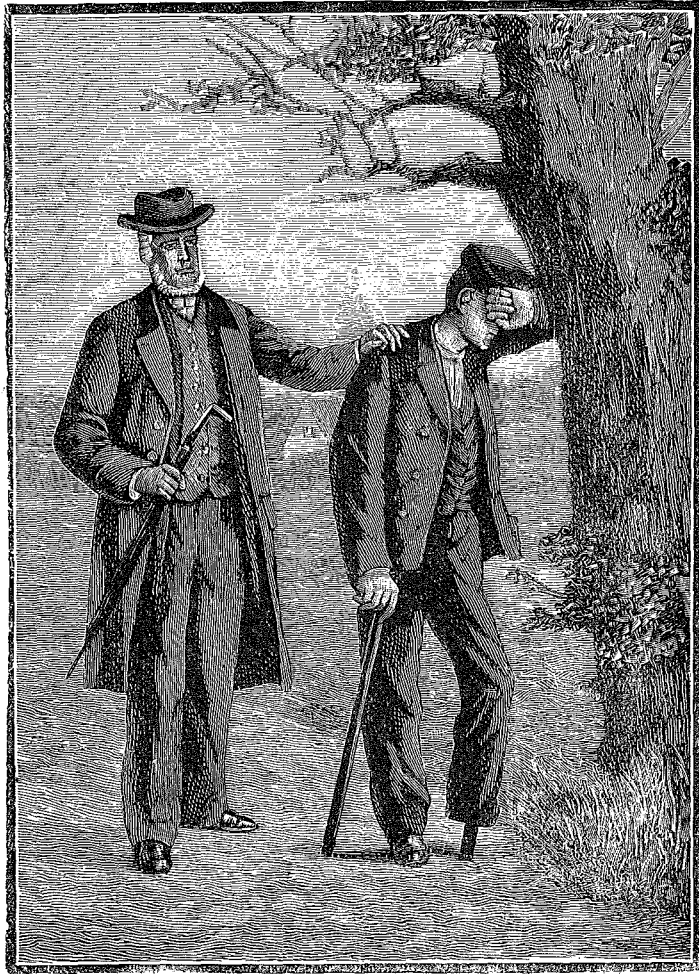
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 22.

31te mai 1896.

22de aarg.

Toldbetjentens søn.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leeres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

22. uerke.

Den sjette bøn.

ABC-klassen: Og led os ikke ind i fristelse!
Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Luthers forklaring.

Forklærings-klassen: Samme som ovenfor, Ordpr. 1, 10 (Sp. 478) og Jak. 1, 14 (Sp. 479).

Wink.

„Og led os ikke ind i fristelse.“

(Slangen, Bbh. 3; Jesus fristes, Bbh. 58; Judas, Joh. 13, 23; Potifars hustru, Bbh. 19; David, Bbh. 36; Peter, Bbh. 92).

— Har vi paa den rette maade bedet: „forlad os vor skyld“, og virkelig faaet den trostefulde forsikring, at alt er os tilgivet for Guds Søns skyld, vil det nødvendigvis ligge os nærmest og mest paa hjerte, at vi ikke paany syndet mod vor naadige Fader — vore hjerter begynder derfor at bede: „og led os ikke ind i fristelse! Hjælp os, o Fader, at vi ikke atter syndet mod dig!“

— En fristelse er ialmindelighed en saadan stilling i det ydre eller indre, der tvinger os, om vi i den vil gjøre hans vilje, til en usædvanlig kraftanstrengelse. Uden Guds styrelse kommer vi vel ikke i saadanne fristelser; men fra Guds side er de mente som prøvelser. Det egentlige fristende i disse omstændigheder, det i dem, som ægger til synd, skriver sig alene fra djævelen, verden og vort eget hjøb.

— Forat belyse, hvor lystigt djævelen gaar tilværks, pleiede de gamle at fortælle følgende eventyr: Engang forklædte djævelen sig som en fræmmere, der havde hovmod tilsalgs og overalt falbhød sine varer med det raad: „Her er hovmod at faa kjøbt, og det billigt!“ Men da folk hørte dette, sagde de allesammen: „Nei, det bevare Gud os for, at købe hovmod! Hovmod er jo en dødsynd!“ Da kom en ond kvinde til fræmmeren og sagde: „Din dumrian, tror du, at folk vil købe hovmod af dig, naar du kalder

det med det rette navn? Du maa sige, at du har selvrespekt tilsalgs, saa skal du se, du faar kjøbere nok.“ Og rigtigt nok, da djævelen fulgte dette raad, blev han sine vare buit i en fart.

— Djævelen kommer til os med tre bud. Det første er: „Gjør synd!“ Det andet er: „Bliv ved at synde! Du har tid nok til at omvende dig.“ Det tredje djævelens bud er: „Fortvivle! Det er for sent at omvende dig. Du er fordømt.“

— En feltprest fortalte, at han i aaret 1525 havde opholdt sig i en by, som belejredes af schweitzere og franskmænd. Da fik nogle høvedsmænd det indfald, at man rolig skulde lade sionderne komme op paa murene og først da bruge vaaben mod dem, forat man saa kunde drøbe des flere. Men en gammel, erfaren krigsmand, greven af Solm, var ogsaa i byen, og han vilde ikke gaa ind paa dette forslag. Han sagde: „Jeg kjender schweitzerne, hvad slags folk de er; giver man dem kun en fodsbred, saa vil de snart have hele byen i sin magt.“ — „Saaledes“, vedblev feltpresten, „maa en kristen i aandelige anfegtelser og i dødens nød ikke give en haarsbred for djævelen og ikke give bort det mindste af sin ret til Guds naade, syndernes forladelse og det evige liv; ellers vil han snart tabe alt.“

— Idet en sjømandsprest en dag kom ind i kabytten til en from kaptajn, blev han var en stor løvsagmasline, som omhyggelig var struet fast til gulbet mellem sofaen og væggen. „Den er god til at fordrive tiden med, den der“, sagde han til kaptajnen. „Ja“, svarte denne langsomt, „men endnu bedre til at fordrive djævelen med.“

— For nogen tid siden traf en sjømandsprest en flibskaptajn, 25 aar gammel. Hans isse var var staldet, og panden begyndte allerede at fures. Denne mand havde drukket byde drag af lysternes bøger; men jo mere han drak, des mere tørstede han. Livet var ham en byrde, og de 25 aar thngede paa ham som halv hundrede. Mens de var paa søen, ytrede han for styrmanden, at de skulde komme til at holde gravøl paa skibet, før de naaede land. Styrmanden gjorde alt, hvad han kunde, for at afholde sin kaptajn fra at udsføre sine selvmordstanker. Da de naaede land, begyndte det gamle liv igen. Sømanden søgte at faa tale med kaptajnen, og efter flere forsøg lykkedes det. Han bad ham bestinde sig, mens det endnu var tid. Men da han saa, at det var vanskeligt at træffe hjertet, faldt han paa knæ ved mandens fødder og begyndte at bede for ham. Kaptajnen sank sammen og brød ud i bitter traad. Da de stod op igen, lagde presten sin haand paa hans skuldre og saade: „Jeg besværges dig til idag at bryde med synden og overgive dig til Kristus. Synden holder dig skam og død; Kristus giver liv og fred.“ „Pastor“, hulkede han, „det er for sent; jeg kjender sandhedens vei; men jeg har forladt den.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

22. Lesson.

THE SIXTH PETITION.

ABC Class: And lead us not into temptation!

Catechism Class: Same as above, and Luther's Explanation.

Explanation Class: Same as above, Prov. 1, 10 (Qu. 478), and Jas. 1, 14 (Qu. 479).

SUGGESTIONS.

"And lead us not into temptation!"

(The Serpent, B. H. 3; Temptation of Jesus, B. H. 58; Judas, 13, 2. 3; Potiphar's wife, B. H. 19; David, B. H. 36; Peter, B. H. 92).

— In the Bible the word temptation is used with two different meanings. Sometimes it simply means to "try," sometimes to "entice," the purpose in the one case being good, in the other evil.

— The shepherd permits his dog to set upon the strayed sheep, not to worry it, but to bring it back to the fold.

— Some people sink under temptation; they are overcome and debased by it. Others become divine by it; they meet it and fight it, and are made strong. Yet it is the same temptation that comes to both. You look out upon the lake; and you see two vessels, the one sailing north, the other south. It is the same wind that is blowing both. Everything depends on how the helm is turned.

— If Satan can fether us, it is indifferent to him, whether it is by a cable or by a hair; nay, perhaps, the smallest sins are his greatest stratagems.

— A favorite amusement of German students is dueling. The arrangements for a duel are made very secretly, lest they should come to the knowledge of the police. One morning the narrator rose at five, went five miles by train, and then walked some distance to an old castle, to witness one of these duels. All the approaches to the place were watched. The fight took place in the old dining-hall of the ruin. The students who were to fight were two of the most famous duelists in Germany. They began, and fought about a dozen rounds. I observed that one of the two had only a single form of stroke—downwards upon the head; and other tried many different forms. The spectators wondered what the first could mean, as he had never been known to fight in that way before. Suddenly, at the thirteenth round, his eyes flashed; and with a rapid movement he changed his stroke, and brought his sword upwards, cleaving the chin of his opponent, who fell senseless to the ground, with a

wound that he would bear all his life. How did it happen? It was the sudden change of directions.—Thus the temptations of our arch-enemy veers about suddenly and unexpectedly; and unless we watch, we shall be taken off our guard.

— The ancient poets tell a fable of the mother of Achilles, the great Grecian captain. In order to make his body invulnerable she dipped him, while he was a child, in the river Seth. The heel by which she held him was the only part of his body not immersed in the water. Paris, his inveterate enemy, having been made aware that the heel was unprotected, shot him there with an arrow and killed him.—So it is with the temptations of the world; it tries to find our weakest point and attacks us there.

— Some men were walking on the bank of the river a little above the Falls of Niagara one cold, wintry day. They observed a large eagle hovering in the air, and then quickly swooping down upon something in the water. It was the carcass of a dead sheep. The eagle fiercely pecked at the body, and sitting upon it was borne down to the Falls. But its talons had struck deep into the half-frozen flesh, and the icy water coming round its feet made them grip to the body like a vice, so that, when it tried to rise into the air, it found itself immovably fixed to its prey. Nearer and nearer came the Falls; swifter and swifter it was borne along; struggling and shrieking it was at last dashed over the terrible cataract.—What a fit illustration of the citizen of heaven who suffers himself to be drawn down by the lusts of his flesh!

— A great tower, called the tower of Constance, rises up from the fortifications which are on the shores of the Mediterranean, on the south coast of France. In the reign of Louis XIV. a number of Protestant women were imprisoned in this tower because they would not renounce their faith to please the king. There is in this building one gloomy, dark chamber, where these poor, brave woman passed many years of their life; and there a noble woman, Marie Duran, whose only crime was, that her brother was a Protestant pastor, cut deep into the hard stone of the pavement, with some rude instrument or scrap of iron, this one word "Resist!"

— During the terrible fire which laid the greater part of Chicago in ashes and which for days defied the efforts of thousands of strong men, there was a moment when a pitcher of water from the hands of a little child might have quenched it.

— A family of tourists climbed up certain perilous rocks on the coast of Cornwall. As the father went on first with his little son, the mother from below called out to her boy, "Have you fast hold of father?" Then was heard the shrill ring of a voice, answering with perfect sense of safety in its tone, "No, mother, but father has fast hold of me."

Hektor skal lugte.

Gma

Den gamle raringen.

(Fortsættelse.)

En gammel kommode, et bord og tre stole dannede det øvrige møblement. Sengen stod i en alkove, hvorfra igjen en dør førte ud til to smaa kammere; fru Peters sagde, at det ene af disse skulde være til at have ved og mad i — det var uden vindu og skulde altsaa paa engang være spiskammer og vedskur; derimod var der vindu i det andet rum, og der stod en liden seng.

„Det er foræring fra mig til lille Ella“, sagde madam Robert, „jeg har haft den med hid, og der er baade ny halmmadræs og fjærdyne i den. Mine høns og ænder har bragt mig saa mange fjær i det sidste aar, saa jeg syntes, jeg gjerne kunde ofre lidt til en dyne til min lille ven. Her er ogsaa et uldteppe; det er rigtignok ikke nyt, men godt og varmt. Og lagener til sengen vil mor Peters laane eder. Det gaar ikke an, at De længere fører et saadant taterliv, nu De har faaet den lille til Dem! Ikke sandt, gamle Karlet?“

„Jo, jeg forstaar nok det“, svarte den gamle mismodig, „men jeg ved blot ikke, hvorledes jeg skal kunne skaffe penge til at betale leien — — —“

„Ja, kjære ven“, afbrød madam Robert ham i en heftig tone, „da er det ligesaa godt, at De ikke beholder barnet længere.“

Disse ord skar Karlet dybt i hjertet, og han saa med en saa bedrøvet mine, at den gamle vertinde følte en inderlig medlidenhed med ham.

„De kan jo prøve“, sagde hun venlig, „vi kan se, hvorledes det gaar. Den lille pige ser saa snild og tækelig ud. Se bare, hvor venlig hun klapper kattepus; det er et godt tegn; min kat lader ikke onde mennesker komme sig for nær, dertil har den en altfor sin følelse.“

Gjennem den halbaabne dør kunde man se Ella staa inde i stuen ved siden af kattepuses skammel og klappe og snaffe pent med den. Og dyret malede tilfreds og syntes at like godt den lille piges hjærtegn.

Det lykkedes tilslut de to koner at overvinde gamle Karlet betænkeligheder og forger. Han rakte mor Peters den lille sum penge, som han havde tilbage af den fore-

gaaende dags usædvanlig gode indtægter, og bad hende at skaffe ham og lille Ella noget mad.

Med freidigt mod saa han nu fremtiden imøde og haabede, at hans lille pleiedatter ogsaa i de kommende dage vilde bringe ham ligesaa megen lykke og velsignelse som i disse første dage, hun havde været hos ham.

14. kapitel.

Nu begyndte der et aldeles nyt liv for Ella og hendes pleiefar. Den elstbærdige gamle mor Peters gjorde alt muligt for, at hendes to unge husfæller skulde føle sig hjemme hos hende, og hendes bestræbelser i saa henseende lykkedes udmerket. Karlet overlod husholdningen ganske og aldeles til mor Peters, og fra nu af var han aldrig mere at se paa vertshuset.

Hver morgen kom gamle Karlet ind i stuen til mor Peters og spiste sin frokost hos hende; derpaa hjalp Ella den gode kone med at vaske op og gjøre rent, og den gamle forsikrede atter og atter, at Ella vilde komme til at blive en ualmindelig flink husmor. Naar saa huskullet var færdigt, tog Karlet sine papirmøller, og Ella sine fjærkoster, og de vandrede sammen ud i byen for at sælge.

Ella var snart bleven alle torbkonernes yndling. Da mor Peters en dag havde sendt hende bort paa torvet for at kjøbe nogle grøntsager, kom hun hjem med en hel kurv fuld uden at have betalt en cent derfor; der var ingen, som vilde have betaling af den lille pige, hvis historie var bleven ualmindelig bekjendt. Dette gjentog sig gang paa gang, naar Ella kom for at gjøre indkjøb, og madam Robert var ikke den, som forærede mindst til den lille husholdning. Aldrig sendte hun ved til byen, uden at bede sin gut om at stanse foran mor Peters dør og læsse af lidt til hendes venner, og snart var det en kurv med æbler, snart en kage eller nogle brød, som hun kom med; engang havde hun endog med en hel del uld, hvoraf der kunde gjøres en kjole til Ella; der gif neppe nogen uge hen, uden at hun kom med den ene eller anden foræring. Og hvis Karlet forsøgte at komme med indbendinger, var stadig svaret, at det var til „den lille“, og det hjalp ikke, hvad den gamle sagde.

Samtidig hermed tjente ogsaa Karlet

godt; den elskværdige lille pige gjorde, at endnu flere end før vilde købe af hans papirmøller, og de smaa koste, som Ella fulgte, bidrog ogsaa til at forsøge de daglige indtægter. Og saa var mor Peters en ærlig og sparsommelig kone, som var særdeles tilfreds med sine nye leieboere. Hun blev straks overordentlig glad i den lille pige og var samtidig ogsaa tilfreds med, at have faaet gamle Karlét til nabo; thi med ham kunde hun faa sig en passiar om baade det ene og andet.

Og gamle Karlét fandt stadig større og større behag i det nye liv; det var langt behageligere at komme hjem og finde maden staaende færdig paa bordet, end selv at maatte købe den og kænste fortære den paa et eller andet gadehjørne. Og regnveirsdagene, som før havde været hans stræk, var ikke længere saa ensformige; nu kunde han tilbringe dem paa en behagelig maade i det nye hjem, sammen med Ella og mor Peters.

Til dem, der viste særlig interesse for Karléts pleiedatter, hørte beboerne af det lille hus i Rosengaden. Allerede en af de første dage havde Karlét bragt den lille med sig hen til dem, og Ella havde takket fru Terrason og Pauline hjertelig for deres godhed. De var allesammen indtagne i det ælfelige barn; hun blev budt kage og maatte derefter bese en hel række spørgsmaal om sit tidligere liv. Alles øine fyldtes med taarer, da den lille fortalte om sin moders død, om sin ulykkelige stilling og sin flugt. Børnene bad Ella om endelig at besøge dem ofte og deres mor ligesaa, og fra den dag var altid Ella en velkommen gjest i deres hus. Børnene lagde stadig tilside lidt af sine lomme-penge for at kunne købe et par sko eller andet til sin lille veninde, og Pauline var aldrig slittigere, end naar hun fik lov til at sy noget til Ella.

I løbet af vinteren blev Ella næsten ligesaa godt kjendt rundt om i alle kanter af byen som gamle Karlét selv. Alle kjendte hendes historie, og i folkemunden blev der lagt baade det ene og det andet til, som ikke var sandt. Kort sagt, lille Ella var bleven en interessant person i byen. Men selv vidste hun intet derom; hun sølte sig lykkelig ved at kunne vandre byen rundt med Karlét og sælge koste og møller eller i hjemmet hjælpe den gamle med hans arbejde eller lege med kattepus.

Dog var der nogle stunder, som hun stadig med suk maatte tænke paa. Mor Peters var nemlig af den mening, at den unge pige maatte lære baade det ene og det andet, som kunde blive hende til nytte i livet. Derfor maatte hun tage plads paa en stol ved siden af den gamle, for at lære at sy og strikke. Men ligesaa glad som Ella var i at kunne hjælpe til med husholdningen eller vandre om med far Karlét, ligesaa kjedeligt syntes hun det var at skulle lære at sy og strikke. „Uf, hvor daarligt hun syntes om at sidde der med de lange strikkepinder og skulle passe paa maste efter maste!“ Naar mor Peters alvorlig sagde, at hun nødvendigvis maatte lære at strikke; thi det var noget, som enhver kone maatte kunne, saa tænkte Ella i sit stille sind, at det var saa længe, til hun blev kone, at det ikke kunde have nogen hast i saa henseende.

Men endnu værre var det dog at skulle lære at læse. Hun var alt andet end glad, da den gamle kone aabnede den store tykke bog, som hun havde liggende paa bordet foran sig, og med en alvorlig mine pegte med strikkepinden paa en af de sorte bogstaver, og sagde:

„Det er A, og dette er B“ o. s. v.

Ella hørte andægtig paa sin lærerinde og betragtede bogstaberne opmærksomt. Hun havde slet intet at indvende mod, at dette var en A og dette en B; men naar hun skulde finde frem A og B mellem alle de sorte bogstaver, baade smaa og store, syntes hun de var omtrent lige allesammen, og de begyndte tilslut at danse om hinanden for hendes øine. Hun begyndte at gabe og kastede hemmelige blikke til kattepus, som hverken behøvede at lære at læse eller strikke, og naar den korte skoletid var over, var som regel barnets øine fulde af taarer. Tilslut erklærede mor Peters med et bybt suk for Karlét, at hun ikke var istand til at lære Ella det mindste.

Karlét saa forbauset paa den gamle kone. Det var slet ikke faldt ham ind, at Ella skulde behøve at lære noget, og tilslut vovede han i al bestedenhed at spørge, om det da var aldeles nødvendigt, at hun endelig skulde lære noget. (Fortsættes.)

Vaaren er kommen,

Vaaren er kommen; det grønnes i flog og mark. Glød dig i Guds herlige natur! Smaafluglene kvitter og synger sin glade sang. Lyt til deres toner.

Varets deiligste tid er kommen. Ingen aarstid er dog saa skjøn, saa forfriskende for sjæl og legeme som mai og juni maa- neder. Lad da ikke deres dage flyve hen, uden at du glæder dig i deres skjønhed.

Lidt at tænke over.

En kjøbmand behøver ikke at gjøre nogen lærlig anstrengelse for at ruinere sig; han behøver blot at forsømme sin forretning, forsømme sine kunder, forsømme i rette tid at gjøre indkjøb og ikke lægge merke til priserne stigen og falden.

En læge behøver ikke at give sine patienter gift for at hjælpe dem til døden. Han behøver bare at forsømme dem, ikke tilse dem og lade dem faa de lægende midler.

En bonde behøver ikke at faa tidselfrø for at ødelægge sin jordvei; han behøver bare at forsømme den, lægge armene i kors og ikke arbeide.

Den, som ror paa en elv, behøver ikke at anstrenge sig for at rives med af strømmen. Den, som er ombord paa et synkende skib, behøver ikke at gjøre noget for at paa- skynde sin undergang.

Saaledes behøver heller ikke et menneske at gjøre nogen anstrengelse for at fortabe sin sjæl. Dertil behøves ikke at faste sig hen i aabenbare synder. Han behøver blot at forsømme den frelse, som bydes ham, foragte den forløsning, som er skjænket os i Jesus.

Vi befinder os i en hvirvel, som vil drage os ned i fordærvsens dyb; vi er i en synkende baad, vi lider af en dødelig sygdom. Forsømmer vi de midler, som bydes os til frelse, maa vi før eller senere

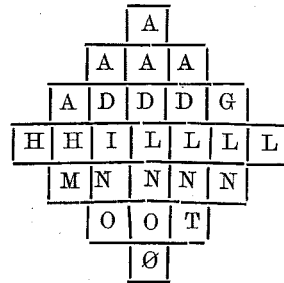
gaa funder. Det er derfor nødvendigt for alvor at benytte disse, hvis vi vil blive frelst. Hvis vi forsømmer Guds ord og bønner, vil vi ikke lære at kjende Gud og hans søn Jesus Kristus, som han har sendt, forat hver den, som tror paa ham ikke skal fortabes, men arve det evige liv.

(Efter Barn. Tidg.)

Opl. paa billedgaaden i nr. 20.

Karren skriver sit navn allevegne.

Diamantgaade.

Bogstaverne skal ordnes saaledes, at den vandrette og lodrette midtlinje vil lyde ens, og at de fem vandrette linjer giver følgende geografiske navne:

1. En by i Forindien.
2. En ø i Middelhavet.
3. Et land i Europa.
4. En isens ø.
5. En flod i Østerrige.

De Andersen fra Brønø.

Bogstavgaade.

I.

9 8 2 3 5 er en flod i Frankrig, 3 2 1 5 7 en flod i Afrika, 8 4 5 3 en bekendt have, 8 1 2 6 5 et pig-navn, 2 1 4 er varm, 9 7 8 er kold, 1 2 3 4 5 6 7 8 9 er et forbjerg i Norge.

II.

7 8 4 et guttenavn, 3 9 8 et pigenavn, 9 8 3 4 et træ, 3 2 1 5 4 et sandstøb kjendt fra det gamle testamente, 6 8 10 en legemsdel, 9 2 4 et dyr, 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 en norsk fjord.